

Debat: Teatrene skal formidle magien på de uindviedes præmisser

Af teaterdirektør Hans Henriksen
Bragt i Politiken 28. august 2019

VI KENDER DET ALLE sammen: Vi har haft en fantastisk oplevelse, og det kribler i os for at få lov til at fortælle om den til andre.

Det kan være en fortryllende by, vi har besøgt. Et måltid, vi har indtaget, som fuldkommen åbnede vores kulinariske univers.

Hvad det end er, sidder vi tilbage med en helt speciel fortælletrang. Er man til daglig beskæftiget i scenekunstens verden, har man - forhåbentlig - sådanne oplevelser tit og ofte.

Men teatrene bør blive langt bedre til at formidle disse oplevelser til vores medborgere. Som samlet hele er scenekunsten nemlig stadig en noget esoterisk størrelse for en stor del af danskerne. Mange har en fornemmelse af, at den er forbeholdt de allerede indviede.

DANSKERNES TEATERSKEPSIS kommer til udtryk i dugfriske tal fra Danmarks Statistik (2019, 1. kvartal), der afslører, at blot 29 procent af danskerne har været i teatret inden for de seneste tre måneder.

Hertil kommer, at 26 procent mener, at staten slet ikke bør støtte scenekunsten, hvilket blev slået fast i Mandag Morgens undersøgelse 'Mellem ballet og biografer', der udkom i marts. Her kunne man som scenekunstentusiast stille sig forurettet an og mene, at der er noget galt med danskernes dannelse. Men vi bliver også nødt til at kigge indad og erkende, at det i vid udstrækning handler om teatrenes eget formidlingsmæssige ansvar.

Hvis scenekunst er så fantastisk for inspirationen, samfundsudviklingen, lattergenet og demokratiets opretholdelse, som alle inden for min verden kan blive enige om, at den er - ja, så er det også op til os at blive bedre til at formidle lige præcis dette.

Mange af os har sikkert den der ven, hvis kulturelle anbefalinger vi altid tager med et gran salt, fordi vedkommende typisk taler helt hen over hovedet på os. Er vi heldige, har vi dog også en ven, som altid får os til at spidse ører, når vedkommende fortæller

om anbefalelsesværdige oplevelser. Det er dén ven, der får dig til at skifte pastaretten ud med etiopisk cuisine, popmusikken med doom metal og Gran Canaria med den italienske landsby.

DET ER SÅDAN en ven, vi som teatre skal være for alle de danskere, der føler sig blandt de uindviede. I praksis er der nok lidt for mange af os, der opfører os mere som den førstnævnte type.

I stedet skal vi gribe fat i vores begejstring og gøre vores ypperste for at formidle den på en inkluderende måde, der virkelig appellerer til folk, som måske aldrig har fået øjnene spærret op for, hvad scenekunstens særlige magi egentlig består i. Derudover er det selvfølgelig vigtigt, at den økonomiske barriere er så lav som muligt, når nye folk skal lokkes i teatret.

På Aalborg Teater kan vi bryste os af at være det billigste teater at besøge blandt landets større teatre.

Desuden har vi med introduktionen af vores sæsonkort gjort det muligt at opleve 20 teaterforestillinger for ca. 1.000 kroner - svarende til en flad 50' er per forestilling.

Dette modsvarer vores ambition om at skabe scenekunst af højeste kvalitet, som gøres tilgængelig for flest mulig borgere. Desuden gør vi en indsats for at tiltrække en helt særlig målgruppe: efterkommerne af byens industriarbejdere, som har valgt tekniske og håndværksmæssige uddannelser, og som er markant underrepræsenterede blandt publikum.

Denne indsats finder sted som en del af projektet Applaus, der er finansieret af Kulturministeriet, og som har uddelt 1 million kroner til i alt fem danske scenekunstinstitutioner.

Med en kombination af proaktivt udviklingsarbejde og dybdegående analyser skal vi i fællesskab identificere de bedste måder, hvorpå nye målgrupper kan transformeres fra at være uindviede til indviede.

DETTE ER I ØVRIGT HELT i tråd med den overordnede ambition, som Mogens Jensen fra Danmarks nu eneste regeringsparti har udtrykt for kulturlivet: at langt flere danskere bliver aktive kulturforbrugere.

Der er mange eksterne parametre, der kan laves om på, når det gælder danske teatres vilkår og deres forudsætninger for at få fulde huse til kvalitetsforestillinger - eksempelvis den revision af teaterloven, som Mette Bock aldrig fik gennemført.

Men et af de absolut vigtigste parametre er vores egen evne til at formidle begejstringen for det, vi så stolt har produceret. Udvikler vi denne evne, vil publikumstallene uden tvivl også stige. Hvis altså ikke priserne bliver for høje.

Samlet hele er scenekunsten nemlig stadig en noget esoterisk størrelse for en stor del af danskerne.

Mange har en fornemmelse af, at den er forbeholdt de allerede indviede.